

Rina Cindrić: Čudnovata knjižnica

„Driiiiiiiin!“ školsko zvono se oglasilo. Trznula sam se. Nisam valjda zaspala? Svi su pogledi bili upereni u mene. Uslijedio je gromoglasan smijeh. Brzo sam spremila svoje stvari i izjurila iz učionice.

U školi me nitko ne voli, svi mi se rugaju i zbijaju šale na moj račun. Ne znam po čemu sam drugačija i manje vrijedna. Imam jednu pravu prijateljicu, Adrianu. Ona ide u sedmi a, a ja sam sedmi be. Mogu joj sve reći, u nju imam povjerenja.

Došla sam na sat engleskog i sjela u zadnju klupu, sama kao i obično. Marko se izderao iz prve klupe: „Nesa, pazi da ne zaspis!“

Ma krasno, sad će me zezati do kraja života. Nakon engleskog otišla sam u knjižnicu jer sam se dogovorila da ću se tamo naći s Adrianom. Kad sam ušla u knjižnicu Adriana se nasmijala.

„Već si čula, jel'da?“ rekla sam.

„Oprosti, smiješno je. Kako si uspjela zaspati na satu?“

„A vidiš, ja sam smiješna i najčudnija cura na svijetu.“

„Ne govori to.“

„Kako da ne govorim? Svi me mrze i nitko se ne želi družiti sa mnom.“

„Kako ne? Ja se družim“, Adriana je rekla sa smiješkom. Zagrlile smo se.

„Oprostite cure, slučajno sam načula vaš razgovor. Vanesa, mislim da ti mogu pomoći“, rekla je gospođa Prutić. Naša knjižničarka je starija žena, oko šezdeset godina, sijede kose i okruglastih naočala.

„Kako to mislite?“ rekla sam s čuđenjem.

„Čula sam kako pričaš da te nitko ne voli. Ja ti mogu pomoći.“

Adriana i ja smo se pogledale.

„A kako mi mislite pomoći?“ upitah znatiželjno.

„Ajmo reći da nisam obična stara knjižničarka“, otpočela je znakovito gospođa Prutić.

„Nego što ste, dobra vila iz *Pepeljuge*?“ upita Adriana rugajući se.

„Nisam iz *Pepeljuge*“, odvrati prezrivo gđa. Prutić spustivši naočale na vrh nosa.

Ova žena je luda, pomislila sam.

„Možete, molim vas, prestati s tim bedastoćama i razdužiti mi ovu knjigu?“ odlučih presjeći čitavu stvar.

„Kako hoćeš, samo sam ti pokušala pomoći“, povuče se knjižničarka.

Te večeri razmišljala sam o gospodji Prutić. Je li ona stvarno vila? Kako mi to misli pomoći? Zaspala sam razmišljajući. Sanjala sam lica iz razreda kako gledaju u mene i smiju mi se, i tako cijelu noć. Alarm je zazvonio. Probudila sam se, otvorila oči i ugledala gospodu Prutić. Nešto je promrmljala. Protrljala sam oči. Nestala je. Nije vrag da mi se sad i priviđa?

Ustala sam iz kreveta i otišla u kuhinju. Mama mi je za doručak pripremila krišku kruha s medom i maslacem. Obožavam to. Pojela sam, obukla se i krenula u školu. Razmišljajući o gospodji Prutić zaboravila sam na Adrianu. Kad sam bila već na vrhu stepenica, Adriana je poviknula: „Nesa, čekaj!“ Zastala sam.

„Joj, oprosti, zamislila sam se“, rekla sam.

„Ma sve je u redu“, odvrati Adrijana s razumijevanjem.

„Znaš, razmišljala sam o Prutićki. Vjeruješ li ti onome što je rekla?“

„Ma ona je luda knjižničarka koja se druži samo s knjigama pa je poblesavila.“

Nasmijala sam se. Adriana me uvijek nasmije. Takva je ona. U svemu nađe materijal za šalu. Valjda je zato svi vole.

„Znaš, sanjala sam čudan san, da me svi iz razreda gledaju i smiju mi se, a kad sam se probudila, vidjela sam Prutićku. Nešto mi je rekla, nisam razumjela, a kad sam protrljala oči, nije je više bilo.“

„Nemoj mi, molim te, reći da vjeruješ u to da je ona vila?“ upita Adriana.

„Naravno da ne“, rekla sam nesigurno, „ali ipak...“

Došle smo u školu. Adriana je otišla do svoje ekipe iz razreda, a ja sam sjela sama na zidić. Ana, cura iz razreda, me pozvala da se pridružim njezinoj ekipici. Čudno.

„Znaš da danas pišemo ispit iz povijesti?“ rekla je.

„Znam“, odgovorila sam iznenađena što se Ana upće zanima za mene.

„Pazi da ne zaspis pod ispitom, mogla bi ga zasliniti.“ Svi se počeše grohotom smijati i izvikivati: „Slinava, slinava!“ Cijela škola je gledala u mene.

Sva uplakana, otrčala sam do knjižnice. Bilo kakva pomoći bi mi sada dobro došla, čak i od lude gospode Prutić. Ušla sam u knjižnicu. Nije bilo nikoga. Ugledala sam neko čudno svjetlo između knjiga. Pokušala sam ga dotaknuti. Odjednom sam se našla u nekoj drugaćijoj knjižnici. Zidovi su bili ružičasti, podovi crno-bijeli, a sve police zelene, obrasle cvijećem. Malo sam razgledavala uokolo. Sve se činilo tako razigrano i lepršavo. Snašla me neka neopisiva radost. Prestala sam plakati. Bijela

mačka je dotrčala do mene i počela mi se privijati uz nogu. Ugledala sam gospođu Prutić. Izgledala je drugačije, mlađe. Oko trideset i pet-četrdeset godina. Na sebi ima lijepu, dugu, žutu haljinu. Vidi, vidi, čak ima i krila.

„Očekivala sam te“, rekla je veselo. Zanijemila sam.

„Već si upoznala Ginger.“ ljubazno je rekla.

„J...je...jesam, lijepa ma...mačka,“ uzvratila sam u čudu.

„Dušo, ne moraš se bojati, znam da nisi ovo očekivala, ali tako je-kako je“, rekla je Prutić-vila.

„Z...z...znači vi ste stvarno vila?“ upitala sam uzbudeno.

„Ne moraš mi se obraćati s vi, zovi me Sofija“, reče prijateljski i upita: „Znači, ipak želiš moju pomoć?“

„Pa... ne znam što da mislim o svemu ovome“, rekoh zbumjeno.

Sofija se nasmiješi pa reče zdravorazumski: „Valjda te ne lažu vlastite oči.“

„Pa ne znam, danas ujutro mi se učinilo da sam vas...ovaj, te vidjela u svojoj sobi, tako da nisam baš sigurna u svoje oči.“

„Dobro si vidjela, došla sam ti reći, ako se ipak predomisliš, da te čekam u knjižnici.“

„Nisam te bila razumjela, ali sam te ipak našla.“

„Lijepo, hoćeš da te povedem u obilazak?“

„Razgledala sam već cijelu knjižnicu.“

Sofija se nasmijala. „Ne misliš valjda da je cijeli vilinski svijet samo u ovoj knjižnici?“

„Ima još?“ uzviknula sam uzbudeno.

„Naravno, izidimo.“

Prizor je bio nevjerojatan. Toliko vila i vilenjaka, sve te slatke, male, drvene kućice i životinje koje bezbrižno šeću selom. Selo se nalazi u dolini, okruženo brdima i planinama. Zove se Salin. Nalazi se u Sjedinjenoj Vilinskoj Republici. Pored Salina teče medena rijeka u kojoj se igralo par malenih vila. Mame vile su se ljutile kad su ih djeca prskala s medom. Sve što sam uspjela izustiti je: „Vauu!“ Sofija se smiješila. Sve vile su nas uljudno pozdravljale.

„Sofija, kako to da se vile ne čude što sam ja ovdje?“ upitah.

„Nisi ti jedini čovjek koji je bio u vilinskom svijetu. Naš zadatak je da pomažemo djeci koja su nesretna. Većina ovih vila, kao i ja, radi u nekoj školi ili vrtiću, ponudi djeci pomoći i dovede ih ovdje.“

Sjeli smo na klupicu. „Sofija, ja moram nazad u školu, profesori će se zabrinuti za mene.“

„Ne brini za to.“

„Ne brinem se, ne želim nikad otići odavdje“, pomislila sam, ali nisam naglas rekla sjetivši se roditelja i Adriane.

Kako ne bih više mislila na to, upitah svoju sugovornicu : „Sofija, pokaži mi neku čaroliju.“

Sofija je zatvorila oči i ispružila ruku. Na ruci se stvorio kruh s medom i maslacem.

„To mi je najdraže, kako si znala?“

„Ja sve znam,“ rekla je.

„A kako mi misliš pomoći, zato sam ovdje, sjećaš se?“

„Ne brini, vidjet ćeš.“

Tu mi je super, ne moram brinuti za ništa, mislila sam. Ako ostanem ovdje, mojim problemima je kraj. Od tog dana postala sam stanovnica Salina, postala sam vila. Sofija mi je sašila crvenu haljinicu s bijelim točkama. Dobila sam i krila. Sofija me učila letjeti. Svakim danom bih se vinula sve više i više u nebo. Učila me i čarolije, također. Sprijateljila sam se s nekim vilama i vilenjacima. Zvali su se: Anda, Lola, Hari, Tomi i Paulina. Nisu me izbacivali iz društva zato jer sam zapravo čovjek, jer sam drugačija. Prihvatali su me takvu kakva jesam. Bili smo vani od jutra do navečer. Radili smo svakakve nepodopštine poput običnih tinejdžera. Napokon sam pronašla pravo društvo. Naravno, nedostajala mi je Adriana, kao i mama, ali uz toliku uživanju zaboravila sam na njih i na razlog zbog kojega sam zapravo ovdje.

Jedne obične večeri gledala sam televiziju. Nije bilo ničega zanimljivog, samo celske sapunice. (Cel je država u vilinskom svijetu.) Zaspala sam. Kad sam se probudila, našla sam se u bolnici, ljudskoj bolnici. Pored mene je sjedila neka djevojka. Prepoznala sam Adriani.

„Što se dogodilo?“ upitala sam.

„Dobila si visoku temperaturu, više od četrdeset stupnjeva. Vjerojatno si se jučer pretjerano uzrujala.“

„Znaš, usnula sam neki čudan san. Da je naša knjižničarka vila i da sam i ja postala vila i da sam u vilinskom svijetu živjela oko godinu dana“, pričala sam Adriani svoje doživljaje prilično nesvesna svega oko sebe.

Kad sam se nakon tjedan dana vratila u školu svi su bili dobri prema meni, čak su i pričali sa mnom. Jedan dan sam otišla u knjižnicu da promijenim knjigu. Na mjestu gospođe Prutić sjedila je neka druga žena. Pitala sam je gdje je gospođa Prutić.

Nova knjižničarka mi je nehajno uzvratila sušeći lak s netom namaznih noktiju: „Otišla je u mirovinu.“